
Aczél Géza

(SZINO)LÍRA

torzósztár

alantas

zsörtőlődő öregként egyre kevesebb dolgot szeretek s ezek közül egyre jobban a fákat tudom fakuló érzéseimre mind kevesebb a magyarázat hisz felületesen jó embernek ismernek sokan tudva aligha ártottam tartósan megnyújtott évtizedeim alatt noha a hatalom s gazdagság felől ennek a képletnek nem adatott meg reciproka némi romlottság hiányában egyszerűen nem is értem oda hol a rangokat megszedült akarnokok osztogatták így aztán sosem derülhetett az ki kellő karizma vagy a helyzet hiánya taszított sivárabb világba hol a zsarnokságra látni mégse történik semmi idővel a magányosodott lélek saját rosszabbik énjét igyekszik csak valahogy rendbe tenni holott a becsületnek már nincs is oka e szürke sávban ritkán szól harsona és nem lógatja hóka lábait az ember óceánba a föld másik felén hol egzotikus koktélok között a hazai szegénység víziója végleg elenyész és nőni kezd a pökhendiség átlaga mint gyulladásban a láz mely előbb-utóbb hozzád is elér s kipirult orcával megaláz és ettől kudarcaidat rászabod eme bódult nemre pedig körötted várnak még némi kedvre miként az alkony bólogató lombkoronái

alap

mire elhíresült főzőtudományom sokáig nem kellett várnom a kínos felismerést milyen amatőr vagyok de mint gyakran száználmas karrierekben itt is adódott az alkalom mivel anyám főztjét utólag nem követte senki rám tört az ősi mondás nem csak mindig inni nagyokat is enni a bús férfimagányban pedig mely nem mindig mond ellent a népes családnak váratlanul elkezdtem én is kísérletezni a hús ekkor még nagyon olcsó volt dicsérve a kádári kort rossz versemért is adtak legalább húsz kilót és még nem rándult a gyomrom ha odaégett a keserű füstben előlről indítottam az egészet s nem bántott hogy budli késem a hagymát alája mily idétlenül nyiszálja ahogy a sóról is kiderült nemsokára ahány párolás annyiféle ettől még évek múlva is kerültek ehetetlen menük a gondosan terített asztalon ebédre a részvét megértő pillantásai alatt később előkerült a kondér némi társaság is fölöttünk csicseregtek a madarak s a zsúri jócskán szeszbe mártva felejtődött a konyhai alap hiánya talán a gasztronómiai rutin is lassan segített újabban már nyugodtan kóstolgathatod főztömet csak a palacsintát tudnám még látványosan feldobálni

alanyag

honatyaként épp előttem lobog egy alak úristen hát ez meg milyen alanyag biztosan anya szülte kilenc hónapra a fájdalom mákonyába merülve hogy sokasodik ő és nemzete s büszke tekintettel nézte könnyein át a felmutatott véres maszatot miként hagyja ott az ősi televényt hogy aztán telt keblekre véve szerencsés esetben széltől is óva tanítgatva s becézve nyissa ki előtte kalitkája ajtaját hisz ott kint már várja egy társaság tanárok bölcsessége és még feljebb az egyetemes tudás mert idővel ő lesz a nagyvilág gondos választások után hétköznapijaink jótévője netán ismét megszületett a haza bölcse kinek elméjében még villognak a jó irányok aztán e gyors futamot követve hősünk a mesék világából gyorsan kimászott a paranoia zord változatait lesve ahogy a gesztikuláló vállaira rázuhan a feneketlen este még mokány kicsike bajuszt is orra alá képzelt amelyik meg nem bírja üresen kongó szárnyas beszéddel gonosz tekintetével arcodba motyog a trambulinról csak úgy fenyeget s hogy mocskos képén nyálas önelégültség megered végre kezdi otthon érezni magát felérzed egy rekesz romlott hús szagát

Tomaji Attila

ARANY

Elfeledtetek? – Remegnek a perifériák.
Forró, sötét üreg borul körém.
Beomlott bánya lesz a testem,
sárrá erjed szét a húsom,

izmom lassan mállik le a csontról,
s elrohad az élvezet üres helye.
Nincs dagály, lágy szél, se hajnali napsütés,
nincsen több felmerülő szerelem.

Szájam odva kong.
Zápfogamban magányos szép aranytömés.
De tágra nyílik két szemem,
s számolatlan élem újra át az éveket.

Akartam volt. Előbb többet, majd újra többet,
végül csak nyomtalan suhanni át az életen,
eltűnni lombok, pineák közé, a tengerek fölé –
 *vagy még inkább a földre arccal esni,
és elfeledni mindent, csendben el,*

gonosz italt, a tárgyak tekintetét, szavak arcát,
az éjszakát, s dallamát is a víznek, mit érteni véltem.
Nem akarok emlékezni, ha múltam gyorsabb
és nagyobb, mint a tétován futó jövő.

Ne hízzon itt a gyöngy tovább,
roskadjon a test, repedjen szét az ég.
Nem akarni akarok. Ezért oly kintalan, mi volt,
mi tartott köztetek, oly könnyű már.

Még szállva száll, de üljön el most lépteim pora,
mert elfeledni mindent, csendben el.
Törik árnyam tükre. Lelóg a két kezem.
Már nincs mivel s miért legyintennem.

Hálni jár a lélek. Elszalad. Szétszakad.
És elmosódnak mind a szép szavak.

De arany ragyog tovább a nyelv alatt –

SZÁMÚZNI A FÖLÉNYT

és nyílni általa,
mint szív érez, a legmélyebb hely,
ha áradásban van, a szív völgye,
ahonnan a szavak folynak, és idők –

A felhők cselédingvászán
átverekszki szép magát a fény,
dúneszagú a szél, a bőr,
egy néma horpadás a könnyű őszi rét
s az erdő is, ahol fagyöngy lapul –

A bűn nem bennünk van,
kívülről érkezik. Hogy miért ver sátrat
épp a testben, miért nem választ méltóbb tájat?
Mert gyöngye ő, bár nem legyőzhető.

Visszahátrálni az égbe,
valami névtelenségbe,
megkapni a magam súlyát,
s hordani, míg megismerem,
nincs más, nincs több, ez így precíz –

EMLÉKSZEL RÁM?

Édes Istenem, még egyszer fordítsd énfelém az arcod,
eloldódhatna már a test, messze el, a fák fölé,
de hagyd, hogy valami itt marasszon,
hadd halljam tovább, ahogy zenél a nap,
dobol a friss eső az ablakon,
s testem bokrai is hadd susogjanak –
Lépteim zaját tedd ki a sárga fűbe,
motozd meg összes szavaim,
s mert nem nagyobb a hegy árnyéka, mint sebemé,
vond ki belőlem, szorítsd magadhoz rettegésem –
Ó fák, élet fáí, ne telejletek még.

És eltelik a nap, épp úgy, ahogy egy év telik,
s a fáradt föld forog tovább, a szakadatlan vonulás,
a vér, a szél, a fájdalom a szeretetlen hideg
kék csillagok alatt forog –

Megvillansz, Istenem,
mint éjszakai madár szemében a csillámló ég.
Csillámló eged vagyok.
Vagyok felszakított vattacsomagod.

Lélek, mondd, emlékszel még te rám?

Gerőcs Péter

GYŐZTESEK KÖZTÁRSASÁGA

Regényrészlet

Lázasan csillogott a szeme. Ez nem nyelvi túlzás. Ismertem már akkor elég jól, tudtam, hogy milyen, amikor ledönti valami betegség. Egy-két napig még bírja, aztán megadja magát, és egy hétig az ágyból intézi az ügyeit.

Ekkor, a teljes próbaidőszak alatt a betegség kitörésének határán volt. Körülbelül egy hónapig. Mindig nagy habos kendők voltak a nyakában, mint itt a képen is, de az eleganciájából nem adott le.

Az előadás bizonytalansága abból eredt, hogy állami pénzekből hozta össze a produkciót, amely semmi másról nem szólt, mint a regnáló kormány véres-gúnyos, szinte már gyerekes kritikájáról. Vehetjük úgy, hogy a darab egy koncepció per volt, amely-